

Arrest

**nr. 108 177 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 25 september 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 2 oktober 2012 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat V. VANDERMEEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Poolse partner leggen op 5 januari 2012 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 27 februari 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 18 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 28 augustus 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.02.2012 werd in gediend door.

[...]

Nationaliteit: Arabische Republiek Egypte

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze zijn verwantschap met de referentiepersoon aangetoond:

Uit het verslag van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen(AN.SHC.445-11) blijkt namelijk het volgende:

"Niet erkenning huwelijk voltrokken in Cairo (Egypte) op 15.12.2010 tussen [A.A.M.Y] geboren [...] van Egyptische nationaliteit en [J.S.], geboren te [...] van Poolse nationaliteit (...)

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

1. Schijnhuwelijk:

- Illegaal/precair verblijf: De man is na het huwelijk vanuit Egypte, alwaar hij verbleef sinds zijn repatriëring op 10.09.2010, naar Polen gereisd met mevrouw. Vandaar zijn beiden naar België gekomen. Momenteel verblijft mijnheer terug illegaal in België.

- Gebruik van aliassen - ondermijnt geloofwaardigheid van persoon: Meneer is gekend in België omwille van zijn veelvuldige pogingen tot verblijf in België. Hij werd hier voor het eerst aangetroffen op de luchthaven van Zaventem op 03.08.2003. Hij werd aangetroffen in het bezit van een vervalst paspoort en werd gerepatriëerd.

Op 29.08.2005 en 26.09.2008 werd hij betrapt door de politie van Schoten. Hij verbleef illegaal in het land. Er werd hem een beslissing betekend om het grondgebied te verlaten binnen de 5 dagen.

Op 06.03.2007 is meneer vrijwillig terug vertrokken naar Egypte.

Op 19.07.2009 werd meneer wederom betrapt door de spoorwepolitie. Hij verbleef illegaal in het land, en kreeg een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 10.06.2010 werd meneer betrapt op zwartwerk door de sociale inspectie. Hij werd gearresteerd en opgesloten in afwachting van zijn repatriëring, dewelke plaatsvond op 10.09.2010.

Bij nazicht van zijn vingerafdrukken bleek meneer inmiddels gekend te zijn onder 4 verschillende identiteiten.

- Meneer diende op 01.12.2009 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Bij deze aanvraag verklaarde betrokkene gehuwd te zijn, doch vermeldde de identiteit van zijn partner niet. Bij deze aanvraag maakt hij geen melding van de relatie die hij op dat moment reeds zou moeten hebben met mevrouw!

- gebrekkige of geen gemeenschappelijke taal: Meneer spreekt Arabisch en mevrouw spreekt Pools. Ze geven aan dat ze onderling in het Nederlands spreken. Mevrouw geeft toe dat ze het Nederlands niet voldoende machtig zijn en dat er geregeld communicatiemoeilijkheden zijn. Geen van beide is in staat om in het Nederlands een verklaring af te leggen. De afwezigheid van een gemeenschappelijke taal bemoeilijkt de uitbouw van een duurzame relatie.

Tegenstrijdigheden:

- meneer stelt dat mevrouw hem wekelijks kwam bezoeken toen hij opgesloten zat in het gesloten centrum te Brugge. Mevrouw verklaart dat ze enkel om de twee weken ging, omdat het te ver reizen was.
- meneer stelt dat ze na het huwelijk gaan eten zijn met 5 personen. Mevrouw stelt dat ze met 7 waren.
- Mevrouw stelt dat de getuigen kennissen waren van mijnheer. Meneer stelt dat het gewoon 2 personen waren die ze hadden aangesproken
- Mevrouw stelt dat mijnheer haar na het huwelijk heeft voorgesteld om in Egypte te blijven wonen. Dit komt evenwel zeer ongeloofwaardig over, gezien de veelvuldige pogingen van meneer om in België verblijf te krijgen, hierbij gebruik makende van valse namen en vervalste documenten.
- Zwakke positie: mevrouw betreft een alleenstaande vrouw met één (meerderjarige) dochter. Ze heeft een huwelijk achter de rug met een man dewelke dronk en fysiek gewelddadig was. Ze is lange tijd werkloos geweest en is momenteel aan de slag via dienstencheques. Ze kampt echter met rugproblemen, waardoor de vraag rijst hoe lang zij haar huidig werk zal kunnen volhouden.
- Verschil in religie of beleving ervan: Meneer is Moslim; mevrouw is Katholiek.
- Strijdigheid met culturele tradities: er vond geen verloofsfeest plaats: Er vond enkel een burgerlijk huwelijk plaats, en geen religieus huwelijk. Meneer en mevrouw droegen ter gelegenheid van de huwelijksluiting geen speciale kledij. Er werd geen bruidsschat betaald. Na het huwelijk was er geen huwelijksfeest, enkel een etentje met de broer en zus van meneer.
- Geen foto's: er zijn geen foto's van het huwelijk genomen. Betrokkenen maken ter staving foto's over van hun relaties. De foto's zijn echter slechts bij 3 gelegenheden genomen, en hebben overwegend een geënceneerd karakter.

2. Verblijfsvoordeel.

- De man had geen legaal verblijf in België noch in Europa en kan dit enkel verkrijgen via het huwelijk.
- Het huwelijk volgt slechts 3 maanden na de afwijzing van de regularisatieprocedure en de gedwongen repatriëring van de man.

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met artikel 21 W.I.P.R. (openbare orde versie), artikel 18 W.I.P.R. "

Aangezien omwille van bovenstaande elementen, het huwelijk niet erkend wordt door de procureur des Konings, is de verwantschap tussen beide niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg wordt het verblijf aan betrokkene geweigerd en wordt aan betrokkene bevel gegeven om het grondgebied van het Rijkte verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

1. *motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn*
2. *zij moeten beantwoorden aan de realiteit*
3. *tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden*

Dat de overheid verplicht is in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag liggen van de beslissing; Dat deze motieven ook afdoende moeten zijn;

Dat zij deze overwegingen niet opgenomen heeft in haar beslissing; Dat verzoekster niet de exacte motieven kent van de weigering;

Dat het huwelijk inderdaad niet erkend werd door het Parket van Antwerpen;

Dat verzoeker echter een verblijfsaanvraag indiende op basis van zijn wettelijke samenwoning;

Dat de verblijfsaanvraag niet ingediend werd op basis van het huwelijk afgesloten in Egypte;

Dat de niet - erkenning van het huwelijk niets te maken heeft met de wettelijke samenwoning;

Dat verzoekers nieuwe elementen hebben laten gelden, t.t.z. de wettelijke samenwoning; Dat op deze nieuwe elementen niet geantwoord werd;

Dat er tal van bewijsstukken zijn overgemaakt en men niet stelt waarom deze niet voldoende zouden zijn;

Dat ingeval van een wettelijke samenwoning er geen verwantschap dient aangetoond te worden;”.

2.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“[...] Verzoeker heeft reeds sedert 2003, meerdere malen, getracht om op illegale wijze verblijf in België te bekomen en gebruikte hiertoe zelfs vervalste documenten. Hij werd aangetroffen tijdens zwartwerken, staat gekend onder verschillende identiteiten, heeft reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf conform artikel 9bis ingediend, die ongegrond verklaard werd, huwde in Egypte met een Poolse dame en toen dit huwelijk niet door de Belgische overheid erkend werd, trachtte hij via de wettelijke samenwoning, verblijfsrecht in België te bekomen.

Stellen dat het Bestuur, bij het nemen van de weigeringsbeslissing, geen rekening heeft gehouden met het zogenaamde nieuwe element van 'samenwoning' getuigt van kwade trouw in hoofde van verzoeker, temeer daar de persoon met wie hij een verklaring van wettelijke samenwoning heeft ondertekend dezelfde is als diegene met wie hij een schijnhuwelijk heeft aangegaan om reeds in 2010 verblijfsrecht in België te kunnen bekomen.

Verwerende partij is bij het nemen van de weigeringsbeslissing uitgegaan van alle feitelijke gegevens in het dossier. [...]”

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie:

- een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten;
- een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben;
- met elkaar komen samenleven;
- beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn;
- ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;
- geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;
- ten aanzien van geen van beiden een in kracht van gewijsde gegane beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek.

Artikel 44, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) bepaalt verder als volgt:

“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.”

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een

burger van de Unie, nu hij niet op afdoende wijze zijn verwantschap met de refertepersoon heeft aangetoond. Hiertoe wordt verwezen naar een verslag van het parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, dat zich niet in het administratief dossier bevindt, tot niet-erkenning van de buitenlandse huwelijksakte van verzoeker en diens partner. In dit verslag wordt melding gemaakt van gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk.

Verzoeker betwist niet dat zijn in het buitenland afgesloten huwelijk met zijn partner in België niet werd erkend, doch stelt dat hij zijn verblijfsaanvraag *in casu* heeft ingediend op grond van zijn hoedanigheid van partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap. Hij betoogt dat derhalve niet kon worden volstaan met een verwijzing naar de niet-erkenning van zijn huwelijk, doch dat verweerder diende te antwoorden op de door hem nieuw ingeroepen elementen en met name de door hem overgemaakte verklaring van wettelijke samenwoning.

De Raad benadrukt dat verzoeker een aanvraag indiende op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, met name als partner met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten. De aanvraag werd niet ingediend op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, als echtgenoot of vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België. Er dient te worden aangenomen dat het bewijs van verwantschap in punt 1° de huwelijksakte of het bewijs van geregistreerd partnerschap dat wordt beschouwd als gelijkwaardig met het huwelijk betreft, daar waar het bewijs van verwantschap in punt 2° de verklaring van wettelijke samenwoning betreft.

Het is niet betwist dat verzoeker bij zijn aanvraag, ter staving van de verwantschapsband met de burger van de Unie, een verklaring van wettelijke samenwoning voorlegde. Er wordt niet aangegeven waarom dit stuk niet volstaat als bewijs van verwantschap voor het indienen van een aanvraag op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Hiertoe wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar het advies van het parket van de procureur des Konings te Antwerpen betreffende de niet-erkenning van het in Egypte afgesloten huwelijk, doch verzoeker beriep zich niet op zijn in het buitenland afgesloten huwelijk en er blijkt niet op welke wijze dit advies afbreuk zou doen aan de door hem voorgelegde verklaring van wettelijke samenwoning als bewijs van de verwantschapsband. Het gegeven dat verzoeker en zijn Poolse partner reeds in Egypte een huwelijk hebben afgesloten dat niet wordt erkend in België en nu een beroep doen op de wettelijke samenwoning vermag hier ook geen afbreuk aan te doen. Verzoeker kan dan ook worden gevolgd waar hij betoogt dat niet kon worden volstaan met een verwijzing naar het advies van het parket betreffende de niet-erkenning van de Egyptische huwelijksakte in België – dat zich, zoals reeds aangehaald, niet in het administratief dossier bevindt – om te stellen dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden en met name niet is voldaan aan de voorwaarde dat de verwantschapsband dient te zijn aangetoond waartoe *in casu* enkel is vereist dat het bewijs voorligt van een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen nog dat verzoekers betoog dat geen rekening werd gehouden met de wettelijke samenwoning getuigt van kwade wil, te meer nu de persoon met wie hij deze verklaring heeft afgelegd dezelfde is als de persoon met wie hij eerder een in België niet-erkend huwelijk in Egypte heeft gesloten. Verweerder wijst hierbij ook op de verblijfsrechtelijke precedënten van verzoeker. Evenwel ziet de Raad niet in op welke wijze het gegeven dat het door verzoeker en zijn partner te Egypte aangegane huwelijk niet werd erkend in België of de verblijfsrechtelijke precedënten van verzoeker, hem verhinderen om met zijn partner op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden in te dienen in de hoedanigheid van partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap en tot gevolg heeft dat het voorleggen van een verklaring van wettelijke samenwoning niet langer volstaat als bewijs van de verwantschapsband. Indien verweerder van oordeel is dat geen duurzame en stabiele partnerrelatie voorligt of dat niet is voldaan aan een van de overige voorwaarden om op grond van een verklaring van wettelijke samenwoning het verblijfsrecht te verkrijgen, diende de gemachtigde van de staatssecretaris in deze zin te motiveren. Nu vaststaat dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de overgemaakte verklaring van wettelijke samenwoning, kan verweerder evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat hij “*bij het nemen van de weigeringsbeslissing uitgegaan [is] van alle feitelijke gegevens in het dossier*”.

Door louter te verwijzen naar het advies van het parket betreffende het in het buitenland afgesloten huwelijk tussen verzoeker en zijn partner, zonder evenwel rekening te houden met de verklaring van wettelijke samenwoning op basis waarvan verzoeker zijn verblijfsaanvraag heeft ingediend, is

verweerder niet uitgegaan van een correcte feitenvinding en is verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond.

Het tweede middel is gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS